

Dưới sự uy hiếp của khẩu súng lục đã nạp đạn, Văn Bình bị điệu vào gian phòng ở cuối hành lang, nơi diễn ra cuộc thương lượng giữa Mai Lãng và hai gã Tàu thấp lẹt đẹt.

Điều làm Văn Bình hơi ngạc nhiên là cả bọn phớt lỉnh như pha ầu đã chưa hề xảy ra, và Mai Lãng chưa hề trốn thoát. Cả bọn có thái độ tự tin đến nỗi Văn Bình có cảm tưởng là Mai Lãng đã bị bắt khi xuống vườn.

Cảm tưởng này đã được thực tế xác nhận, vì ngay sau khi chàng an vị thì Mai Lãng được khiêng vào phòng. Hắn nằm dài trên băng-ca bằng vải ka-ki, mắt nhắm nghiền, mạch máu cổ nổi tròn lên như cây dưa, hơi thở gấp gáp, trong khi tay chân lạnh ngắt.

Gã lùn lớn tuổi có râu mép, có lẽ là tên chị huy, ngoắt tay ra hiệu cho Văn Bình ngồi nghiêm chỉnh trong cái ghế bành lốt nỉ đen kê gần sát góc tường :

— Anh gồm thật. Tài nghệ của anh hơn hẳn Mai Lãng nhiều bạc. Anh đã giết chết bọn rắn hắc-hồ trong vườn.

Văn Bình chỉ Mai Lãng :

— Hắn bị rắn độc cắn ?

Gã cái huy đáp :

— Dĩ nhiên. Vườn nhà này nuôi toàn rắn độc. Nhiều loại, chứ không riêng gì một loại hắc-hồ. Bị cắn thì lớn như voi, và khỏe như sư tử, cũng nằm rạp. Anh xứng đáng là đối thủ của chúng tôi. Cứ phải dương đầu với bọn nhân viên bạch diện thư sinh như Mai Lãng chán muốn chết.

— Gặp các anh, tôi cũng chán muốn chết. Đường đường là con nhà võ mà không dám giao đấu theo đúng luật giang hồ. Mấy anh rât như thỏ dẽ. Chưa chi đã dùng súng.

— Thành thật xin lỗi anh. Anh nói đúng. Con nhà võ với nhau phải thanh toán các món nợ bằng thái độ chính nhân quân tử. Chúng tôi sẽ làm anh thỏa mãn. Đại tá sẽ đích thân so tài với anh.

— Thăng nhãi ranh Anton ?

— Anh không khích bác chúng tôi được đâu. Xin anh giành dụm sinh lực để lát nữa hội kiến đại tá.

— Anton ở luôn tại đây ?

— Không. Phận anh đợi một lát. Biệt thự này giành cho nhân viên của phái bộ thương mại Trung Hoa. Đại tá có phòng riêng ở khách sạn.

— Anh kêu điện thoại ngay cho Anton. Và nói với hắn là Z.28 sẵn sàng..

— Kêu rồi. Chắc đại tá đã re xe.

— Nói láo. Từ nãy đến giờ, tôi chưa thấy các anh rời đến máy điện thoại. Theo sự nhận xét của tôi, trong nhà này cũng không có cái máy điện thoại nào cả.

— Lại tò mò nữa rồi, Nhưng thôi, trước sau anh cũng tan xương nát thịt nên chúng tôi chẳng buồn giấu diếm làm gì. Phải, anh nói đúng, trong nhà này không có máy điện thoại, vì chúng tôi hoàn toàn sống cách biệt với đời sống bên ngoài. Ai cần gì sẽ tiếp xúc với văn phòng liên lạc ở trung tâm thành phố. Chúng tôi tiếp xúc với nhau bằng vô tuyến điện. Một dụng cụ ghi âm đặc biệt đã thu hết những tiếng động trong nhà này chuyển đến cho đại tá Anton nên tôi nghĩ rằng đại tá đã lên đường để gặp anh. Đây nay... anh nghe giọng nói của đại tá nhé ?

Văn Bình không đáp. Gã chỉ huy nhếch mép cười ngạo nghễ trong khi tiến lại cái máy truyền hình màu kê gần cửa sổ. Té ra cái máy tivi hiện hậu này chưa dựng bên trong những bộ phận truyền tin điện tử tối tân. Gã chỉ huy bấm nút, tiếng rè rè quen thuộc của các cuộc điện đàm siêu âm số nổi lên, rồi hân xưng tên bằng mặt khẩu trước khi nói :

— Em đây, thưa đại tá. Hân đang bị chúng em

canh chừng ở đây. Chúng em xin lệnh đại tá đề nghị tạm hân dưới hầm.

Tiếng khàn khàn của Anton :

— Không được. Chúng mày phải đối xử với đại tá Z.28 cho tử tế. Tao nóng xong ngậm cà-phê rồi ra xe. Nói với đại tá Z.28 là trong vòng mười phút nữa tao đến. Mày cũng cần nói thêm là đừng hy vọng trốn thoát. Có làm thịt được chúng mày thì cũng không tài nào mở được cửa cổng hoặc trèo qua tường truyền điện.

— Vâng, em sẽ nói.

Gã chỉ huy tắt điện đàm. Hân há miệng toan nói với Văn Bình thì chàng đã gạt phắt :

— Hiểu rồi, Anton ra lệnh cho các anh phải tiếp rước tôi đang hoảng. Rượu dàu, thuốc Saem dàu, mang ra đây.

Gã chỉ huy nhún vai :

— Anh tưởng đại tá Anton ra lệnh như vậy hả ? Còn lâu. Nếu anh khoái rượu và thuốc Saem thì rành nhện, xuống âm phủ tha hồ..

Hân quay lại, nhổ nước bọt vào bờ mặt xám ngoét của Mai Lăng, giọng chua như dấm thanh :

— Lại còn thằng hèn này nữa..

Bọn đàn em của hân đã lễ mễ bưng lại cái

hộp sắt sơn trắng, trên nắp có cái dấu chữ thập đỏ ngay ngắn. Nằm trên băng-ca, Mai Lãng bắt đầu thở ngắn hơn và nhỏ hơn, hẳn cũng không چرا mình như hồi mới được khiêng vào. Có lẽ nạn nhân sắp bị hôn mê.

Gã chỉ huy thân nhiên mở hộp lấy ra cái ống tiêm bằng lát-tích, bên trong đã chứa sẵn thuốc, một thứ thuốc nước trắng đục, đặc sánh như pha lẫn với dầu nhớt. Hẳn rút cái nút cao-su ở đầu xơ-ranh ra, để lộ cây kim nhọn sáng loáng. Kim tiêm này đã được khử trùng. Thuốc trong ống khoảng một phân khối. Chắc đây là một loại huyết-thanh chữa nọc rắn độc do Quốc tế Tinh Báo Sở chế tạo.

Gã chỉ huy vén tay áo của Mai Lãng lên tìm huyết quản. Mai Lãng đẹp trai theo kiểu « công tử bột » nên thân thể có da có thịt dày dặn mà gân máu cuộn cuộn lại không có. Ngoại trừ những động mạch ở cổ đang bị nọc rắn làm cho căng phồng. Gã chỉ huy dẫn mạnh cánh tay nở nang và trắng trẻo của Mai Lãng xuống đất, giọng bực bội:

— Đờ chết dấm.

Hắn có lối nói tục tằn, song lối chích thuốc của hắn lại hết sức thanh tao. Không khác nhà họa sĩ có hoa tay, hẳn xoa cồn lên mắt ca chân của Mai Lãng rồi nhanh như máy hắn đâm mũi kim vào mạch máu. Hắn chỉ đâm mỗi một lần.

Xong xuôi, hẳn ném cái xơ-ranh rỗng qua cửa sổ xuống vườn.

Khi ấy Văn Bình mới có thời giờ quan sát cảnh vật bên ngoài. Gió khuya từ núi An-pơ thổi xuống mặt hồ Lê-man, và men theo những khu đồi thông dề len vào biệt thự, thơm thơm một mùi đặc biệt. Mùi tuyết. Mùi rêu. Mùi lá thông. Văn Bình bỗng có cảm giác như mùi này giống mùi đặc biệt toát ra từ thân thể những cô gái trinh nguyên.

Khung cửa sổ khá rộng song Văn Bình chẳng nhìn thấy gì, vì tuy căn phòng này ở trên ngọn tháp cao nhất tòa nhà, và tòa nhà lại tọa lạc trên sườn đồi cao, luồng nhỡn tuyến của chàng đã vướng chạm những rặng thông cao hơn.

Gã chỉ huy đỡ Mai Lãng ngồi dậy, rồi rót rượu cho uống. Mai Lãng thở phào ra, mắt mở từ từ da mặt dần dần hồng hào trở lại. Nạn nhân đã được cứu sống. Gã chỉ huy ghé miệng vào tai Mai Lãng:

— Phải nghỉ ngơi một lát mới về được.

Mai Lãng gật đầu nhẹ. Gã chỉ huy hát hàm bảo hai tên thuộc viên:

— Chúng mày xuống dưới nhà chờ đại tá. Tao và đại úy ở trên này đủ rồi.

Té ra gã chỉ huy là quân nhân. Cũng như Anton. Đại tá Anton. Phụ tá của gã chỉ huy là đại úy, thì

hắn phải mang lon thiếu tá. Thảo nào hắn am tường phép dụng kinh của Thái Cực quyền...

Tuy nhiên, gã chỉ huy đã gồm Văn Bình nên không dám rời khẩu súng, cặp mắt cũng không dám rời chàng trong một phần mười tích-tắc đồng hồ. Tên đại úy phụ tá chấp tay sau đít, đứng cách chàng ba mét. Gã chỉ huy ngồi bèn, sắc diện ung dung, song Văn Bình đã thoáng nhận trong mắt hắn một tia lo ngại. Chàng đã đoán ra nguyên nhân làm hắn lo ngại. Đó là hắn chưa phục hồi được phong độ sau khi lãnh đòn đạn-kính của chàng. Hắn nói cứng chẳng qua chỉ để che đậy sự bồn chồn. Thật ra trong thâm tâm hắn mong thời giờ trôi qua nhậm lệ hầu trao trả gánh nặng ngùn cấn cho Anton.

Ngược lại, trong thâm tâm Văn Bình lại ao ước kim đồng hồ bỏ chậm hơn nữa. Vì nếu Anton đến đây, chàng sẽ khó thoát hiểm. Chàng phải tìm cách triệt hạ hai tên Tàu thấp lùn giỏi Thái Cực quyền và khẩu súng quái ác trước khi xe hơi của Anton bóp kèn ngoài cổng. Nhưng cách trang trí quá giản đơn của gian phòng không cho phép chàng xoay ngược tình thế dễ dàng. Không có gương mặt dầu phòng rất rộng. Cũng không có cả ban viết nữa. Chỉ thấy những cái ghế bành đồ sộ và nặng

nề kê dọc theo chân tường. Văn Bình không thể nhấc ghế bành lên tâm khiên. Giá có tú hoặc bàn dụng quần áo hoặc chén đĩa, chàng có thể xô ngã và lợi dụng làm chướng ngại vật. Chàng chỉ cần che khuất miệng súng trong một phần mười giây đồng hồ.

Trên băng-ca Mai Lãng đã lĩnh hắn. Uống luôn mấy ly huyết-ky hắn vẫn còn khát. Hắn vội lấy chai rượu còn phân nửa, thọc vào miệng tu ống ọc. Hắn uống hồi hả và vụng về đến nỗi rượu chảy ra mép và thấm ướt cổ áo. Gã chỉ huy nhìn mặt, nói với tên đại úy phụ tá :

— Cát đi. Không cho uống nữa. Uống hết rồi say bí tỉ, đại tá mắng chết.

Tên đại úy gấp lưng giắt chai rượu khỏi tay Mai Lãng. Song Mai Lãng đã nhanh nhẹn ngoảnh mặt sang bên, ngửa cổ dốc góc tư chai rượu còn lại vào cổ họng. Báo hại tên đại úy Tinh báo Sở bị mất thăng bằng, phải chống tay xuống nền phòng để khỏi trượt té.

Riêng cử chỉ trống trãi này của địch đã cho phép Văn Bình chế ngự khẩu súng trong điều kiện an toàn. Phương chi ngay khi ấy một đồng minh bất ngờ lại đã hiện ra khiến gã chỉ huy bị lung lạc tinh thần. Đồng minh dễ thương g này là một phần lực cơ không biết từ đâu bay tới phát ra một loạt

nhều tiếng «bằng bằng» làm trời đất rung chuyển dữ dội. Dầu gã Tàu chỉ huy có gân cốt bằng thép trui, bản vẫn khó giữ được miệng súng chĩa thẳng vào ngực Văn Bình như bản muốn trong khi phi cơ phản lực bay xa trên nóc biệt thự và diều rừng thông, vượt phá bức tường âm thanh.

Bằng bằng...bằng bằng...nhĩ tai Văn Bình như bị xé rách. Mai Lãng hoảng hốt dẫn võ chai huyết-ky xuống đất vỡ nát làm nhiều mảnh.

Văn Bình chồm lên, phóng ngọn độc cước chân trái. Gã Tàu chỉ huy tinh mắt nhìn thấy song phạn ứng chậm hơn đòn đá của Văn Bình. Khẩu súng bật khỏi bàn tay gân guốc, rồi như được chấp cánh nó bay vèo qua khung cửa sổ mở xuống vườn.

Tên đại úy suýt ngã vào băng-ca đã lao tới. Gã Tàu chỉ huy cũng vung quyền đánh tới tấp. Một lần nữa, hai nhân viên Tinh bảo Sở lại thi thố những chiêu ảo diệu của Thái Cực quyền. Song Văn Bình không cần áp dụng đạn-kình nữa. Những việc vừa xảy ra đã chứng tỏ hai gã Tàu thấp lùn chưa đáng làm đối thủ của chàng.

Kể ra chúng đã khôn ngoan đánh những đòn ngăn và lẹ, nhằm vô hiệu hóa kỹ thuật đạn-kình. Nhưng chúng chỉ biết một phần rất nhỏ của Thái Cực quyền phổ, một bộ quyền rộng mênh mông như vũ trụ hệ có người tập luyện cả đời cũng chưa nắm

lết tinh hoa. Bộ quyền này chứa đựng một đặc điểm phi thường: ấy là sự biến hóa không ngừng.

Cả hai gã Tàu đều tập trung đòn dữ vào trung bộ của Văn Bình, với ý định gây thương tích nơi ngực và bụng, làm kinh lực suy giảm. Chàng bèn rùn chân, hạ thấp vai xuống, chuyển qua thế tấn kỵ mã, một thế tấn lấy hai bàn chân làm căn bản. Thế tấn này chỉ được dùng mỗi khi muốn chặn đòn địch nhắm vào trung bộ thân thể. Nghĩa là nó thường có mục đích phòng thủ hơn là tấn công. Hai gã Tàu định ninh chàng phải chặn đòn bằng thế «thập tự thủ» hoặc «vân thủ» vì chỉ hai thế này là thích hợp với tấn kỵ mã. Chúng cũng không bao giờ dám nghĩ rằng Văn Bình phóng cước. Vì Thái Cực quyền dồn sức nặng toàn thân vào một bàn chân bàn chân kia phải kiêng lên, Văn Bình lại dấn cả hai bàn chân xuống đất và phạm «song trọng», một cấm kỵ nguy hiểm.

Chúng không thể ngờ Văn Bình cố tình phạm cấm kỵ «song trọng» hầu lôi chúng vào xiềng. Tưởng chiếm được thượng phong, chúng vận hết công lực vào cánh tay. Nhưng Văn Bình đã biến tấn nhanh như chớp xẹt, chân chàng rón lên, quét một vòng từ phải sang trái. Hạ bộ bị bỏ trống, khoét nhẹ cũng ngã, hướng hồ đối phương của chúng lại là điệp viên Z.28. Bởi vậy, xương ống quyền của